

přesný výklad předpisů obecního zřízení nejen zákonu, nýbrž i větší účelnosti, ježto jde o ochranu hospodářství obecního jakožto jednoho z nejdůležitějších předpokladů řádného hospodářství státního.

Čís. 4322.

Bylo-li již do rejstříku zapsáno zrušení a likvidace společnosti s r. o. a zapsána likvidační firma, nelze se domáhati zápisu změny firmy.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1924, R I 863/24.)

Usnesením ze dne 24. října 1922 bylo zapsáno zrušení a likvidace společnosti s r. o. a zapsána také likvidační firma. Napotomní žádost likvidatora společnosti o zápis změny znění firmy byla oběma nižšími soudy zamítnuta, rekursním soudem z těchto důvodů: Z důvodů vyznačených v §u 84 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. z. nastává zrušení společnosti a nastupuje, pokud zákon nic jiného neustanovuje, likvidace (§§ 89 a 94 cit. zák.) ku provedení likvidačních úkonů, dle čl. 137 odstavec první obch. zák. likvidatorům uložených (§ 90 cit. zák. č. 58/1906 ř. z.) a platí po dobu až do ukončení likvidace předpisy zákona dle § 92 cit. zák. č. 58/1906 ř. z., pokud z odstavce o likvidaci a účelu likvidace nic jiného nevychází. Dle těchto předpisů zamítl tedy důvodně soud první stolice opověď změny likvidační firmy, neboť usneseným zrušením společnosti a vstoupením ve stav likvidace byla přetržena pravidelná obchodní činnost společnosti a zaniklo používání staré firmy bez likvidačního dodatku. Zápis firmy dle čl. 16 obch. zák. děje se za účelem vyznačení, pod kterou firmou kupec obchody provozuje a při tom znamená. Naproti tomu zapsáním likvidace jest vyznačeno, že jde o zaniklou společnost, která již jako kupec neprovozuje obchodů a také firmu neznámá. Proto není důvodu a také přičilo by se účelu likvidace, aby zaniklá společnost, která již obchodů neprovozuje, znění firmy měnila. Tomu svědčí i předpis §u 91 (1) zákona čís. 58/1906 ř. zák., dle něhož má se dostati věřitelům vyrozumění o zrušení společnosti pod dosavadní firmou zapsané, a vyzvání ku přihlášce u likvidatorů.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení vzaté v odpor, jímž bylo potvrzeno usnesení rejstříkového soudu, není ve zřejmém rozporu ani se zákonem, ani se spisy, není také zmatečným a není proto dovolací rekurs v ustanovení §u 16 cis. pat. z 9. srpna 1854, čís. 208 ř. z. odůvodněn. Vzhledem k vývodům dovolacího rekursu dlužno uvést ještě toto: Jest sice pravda, že likviduje společnost a nikoli firma. Leč z toho ještě nikterak nevyplývá, že by byla změna firmy v období likvidace společnosti přípustnou. Napadené usnesení právem zdůrazňuje, že jde o společnost, dle §u 84 čís. 2 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. z. zrušenou, a že proto nemůže již měniti dosavadní firmu, pod kterou obchody pro-

vozovala. Nerozhodným jest, že i společnost v likvidaci provozuje obchody, neboť rozsah těchto obchodů jest obmezen a řídí se právě jen účelem likvidace (§ 90 cit. zák. a čl. 137 obch. zák.). Ostatně dosavadní firma byla důsledkem zrušení společnosti nahrazena firmou likvidační, tedy v podstatě jinou firmou, která již dle svého pojmu do skončení likvidace nemůže doznati změny. Nelze také přehlédnouti, že změna firmy jest změnou společenské smlouvy (§ 4 a 49 cit. zák.). Tato smlouva pozbyla však zrušením společnosti potud významu, že poměry společníků mezi sebou i proti společnosti, jakož i právní poměry této vůči třetím osobám řídí se dle předpisů zákona až do skončení likvidace, pokud z ustanovení o likvidaci a z jejího účelu neplyne nic jiného (§ 92 cit. zák.). Proto i činnost valné hromady jest v období likvidace obmezena jen účelem této, k čemuž samozřejmě změna původní, vlastně již neexistující firmy nenáleží.

Čís. 4323.

Na jmění, vyskytnuvší se po odevzdání pozůstalosti, lze vésti exekuci bez omezení §u 822 obč. zák.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1924, R I 870/24.)

Soud první stolice povolil exekuci na zůstavitelovy pohledávky, jež vyskytly se po té, když již byla dlužníku pozůstalost odevzdána. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Dle §u 822 obč. zák. v novelisovaném znění mohou před odevzdáním pozůstalosti věřitelé dědicovi vésti exekuci na jednotlivé součástky pozůstalosti, které byly pozůstalostním soudem dědici ponechány k volnému užívání. Poněvadž pohledávky, o něž tu jde, nebyly ponechány dědičce k volnému užívání a dědička teprve o takové ponechání volné dispozice žádala, avšak dosud žádost k vyřízení nedošla, není exekuční návrh v zákoně odůvodněn. Nesejde na tom, že odevzdací listina ohledně jmění pozůstalostního byla vydána, kdyžtž zmíněné pohledávky nebyly odevzdány straně povinné. Nelze sdíleti právní náhled navrhovatelky, že dle §u 179 nesp. říz. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., kdyžtž není třeba, by dědička ohledně nově na jevo vyšlého jmění pozůstalostního podávala dědické přihlášky, že jí na základě zmíněné odevzdací listiny ony pohledávky náležejí. Vždyť dědic nemá práva ani s takovým jměním nově na jevo vyšlým volně nakládati, pokud takového práva neobdržel od soudce pozůstalostního. Nárok na neodevzdané kusy majetkové z dědictví jest vlastně právem dědickým a to jest z exekuce vyloučeno a tudíž i nárok na ně, neboť to není právo majetkové podle §u 331 ex. ř. (Dvorský dekret ze dne 3. června 1846, čís. 968 sb. z. s., jenž byl čl. VII. uvoz. zák. k ex. ř. zachován v platnosti.) I toto nové jmění patří do ležící pozůstalosti, která jest podmíněm, od dlužnice rozdílným.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.